

Çoruh'tan Bir Damla

Memleketin bağrından coşkuyla akar Çoruh.
Sıgmaz dar geçitlere etrafı yıkar Çoruh.
Onu ne yüksek dağlar, ne gür kaynaklar besler,
Onu bu derin yola engin denizler sesler.

Donduramaz en çetin, en soğuk kışlar onu,
Durduramaz en yalçın, en sarp yokuşlar onu.
Çoruh Anadolu'nun yüreğidir çağlayan,
Çoruh'ta akan sular, su değil sanki volkan...

Şehitlerin kanıyla hayat verir Kop Dağı,
Odur coşan Çoruh'u tutuşturan ocağı.
Toplanırdı dağların özünden damla damla,
Akardı vadilerden her mevsim ihtişamla.

Koptu serin sular da ne zaman ki fırtına,
Bir esaret kemendi vuruldu boğazına.
Akarken çağlayarak öz vatanında özgür,
Bir garip çeşme gibi yâd ellere dökülür.

Etmez onu teselli, ne sel ne de yağmurlar,
Dindirmez hasretini her bahar eriyen kar.
Ayrı düşeli yurttan mahzun, bulanık akar,
Memleket özlemiyle sinesi yanık akar.

Ne zaman son bulacak Çoruh'taki bu hicran,
Ne gün kara hudutlar kalkacaktır ortadan.
Şahlanacaktır elbet bir gün yeniden Çoruh,
Türk'ü tüm deryalara hâkim kılabacak bu ruh.

İlyas MEMİŞ (Fani)